

De vrouw met het grote hart

Ze heeft een man van wie ze zielsveel houdt. En een vriend van wie ze ook houdt. En een vriendin op wie ze erg verliefd is. Benny Lobo kan niet kiezen. Sterker: Benny Lobo wil niet kiezen, hoeft niet te kiezen en gaat niet kiezen ook. Sommige mensen willen meerdere relaties tegelijk. Dat heet: polyamorie.

Door Inki de Jonge

Ik heb nou eenmaal een groot hart." Dat zegt ze vaak, als mensen haar vragen naar haar levenswijze. Niet om zich te verexcuseren, bepaald niet nee, maar om te verklaren hoe het voor haar zit: dat je, naast je partner, ook van anderen kunt houden.

Benny Lobo (42) uit Groningen heeft drie partners tegelijk. Haar man John, met wie ze 22 jaar is getrouwd, daarnaast haar vriend en daarnaast haar vriendin, die op hun beurt ook weer van anderen houden. Polyamorie, zo heet dit netwerk van liefdesrelaties. En die liefde staat centraal, benadrukt ze. "Het is geen vrije seks, zoals in de jaren zestig, die voor een deel werd bepaald door maatschappelijke druk. Je moest een vrije relatie hebben, anders deed je niet mee. Polyamorie gaat meer om het aangaan van een intieme verbinding met meer mensen tegelijk. In alle eerlijkheid en verantwoordelijkheid."

Zo. "Als je verliefd wordt op een ander en je hebt al een relatie, moet je kiezen", legt ze uit. "Immers, zo is onze cultuur." Die cultuur is doordoesemd van sprookjesgeluk dat maar één soort liefde kent: de ultieme hartstochtelijke, de prins die de prinses wakker kust en haar meeneemt op zijn witte schimmel, waarna zij nog lang en gelukkig zullen leven in de gloria.

Echtscheidingscijfers wijzen uit dat de lengte van dat geluk vaak wat tegenvalt. Benny Lobo voelde dat al jong aan. Toen ze tiener was, in Meppel, was ze altijd verliefd en altijd op die andere jongen. En dan weer op de eerste. En zo voort. Knipperlichtrelaties? Rood, groen, rood? Bij Benny stond het licht eigenlijk altijd op oranje, tot ze haar man ontmoette, met wie ze drie kinderen kreeg.

En toch weer verliefd werd op anderen. "Dat heeft in het verleden vaak tot pijnlijke besluiten geleid. Ik geloofde niet in een vrije relatie, mijn man ook niet. Maar polyamorie is een proces waar je naartoe groeit. Mijn man heeft me zien worstelen. Kiezen, niet kiezen. We hebben een paar heftige crises gehad."

Tot ze drie jaar geleden toevallig een artikel las over een vrouw die van twee mannen hield en zich daar niet schuldig over voelde, omdat het haar leven had verrijkt. En ze tot haar grote opluchting merkte dat ze niet de enige was met een groot hart. Ze was niet slecht, niet overspelig. Het had een naam: polyamorie. "Ik kan niet anders. Ik ben nou eenmaal zo. Ik heb een groot hart, ik wil van meer mensen houden. Het is bijna alsof iemand transseksueel is en daar niet onderuit kan."

Ze besloot: dit is hoe ik wil leven. Dit is wie ik ben. En daar wil ik eerlijk in zijn.

Nou zijn er meer mensen die van meer mensen houden. De meesten doen dat heimelijk; een situatie waartoe ze vroeger zelf ook wel haar toevlucht nam. "Je doet dat ook om je partner niet te kwetsen of kwijt te raken. Je denkt: mijn partner kan dat niet aan. Maar daarmee neem je hem, of haar, niet serieus. Sommige mensen hebben twintig jaar lang een buitenechtelijke relatie en verzwijgen dat", zegt ze. "Dat brengt zoveel leed met zich mee. Ik ken een vrouw die uit de krant moest vernemen dat haar geliefde dood was."

Op haar Facebookpagina schrijft ze vrijuit over polyamorie. Dat heeft als enige vervelende consequenties dat er op verjaardagen wel eens mannen zijn die denken dat ze een lekker kroketje is. "Alsof het om de seks gaat. Alsof je een *swinger* bent. Maar swingen vind ik toch meer een soort gymoefening." Eerlijkheid, erkent ze, is eng. "Ik moest slikken

toen ik mijn man vertelde dat ik meer relaties wilde. Laten we wel wezen: je kunt iemand kwetsen en kwijtraken. De grote vraag is: waar ben je trouw aan? Trouw heeft niks te maken met monogamie, trouw betekent: oprecht zijn in wie je bent. Als je trouw bent aan jezelf ben je trouw aan de ander. Het blijkt dat ik mijn man zwaar heb onderschat. Hij zei op zeker moment: 'Ik zit er niet op te wachten, maar ik zie dat het bij jou past. Jij zou zonder dit niet dezelfde Benny zijn, en op die Benny ben ik gevallen.'

Je zou bijna weer in een sprookje geloven als je dit leest. Of in de jaren zestig. De liefdevolle, jaloeziele partner, de belangeloze allesgunner; hij bestaat en loopt rond op deze aardbol. "Jaloezie is niet een punt, maar een komma", zegt ze. "Waarom wordt iemand jaloers? Dat komt voort uit onzekerheid."

Haar vriend en haar vriendin ontmoet ze eens per week. Ze heeft ze leren kennen via de datingsite www.polyamoriematch.nl. Ze wil de liefde alleen delen met mensen die in een gelijkwaardige situatie zitten, omdat, zegt ze, "spontane liefde in 99 procent van de gevallen ellende betekent. Zij moeten accepteren dat ze me niet onbeperkt kunnen zien, dat is het water dat ik voor mijn man bij de wijn doe. En we gaan ook niet met ons allen op vakantie, dan zou ik toch in een spagaat komen."

Polyamorie kent eigenlijk geen afspraken. "Sommigen zeggen: het mag wel maar niet in mijn huis. Ik vind dat – en mijn man ook – een soort schijnveiligheid. Dat soort geruststelling kan in het begin best goed zijn, mijn man vroeg in het begin ook: ga je niet bij me weg? Nee, zei ik, ik ga niet bij je weg."

Polyamorie kent eigenlijk ook geen hiërarchie, want de ene liefde is anders, niet beter, dan de andere. "Maar ik zie mijn huwelijk toch als de vaste basis, de andere twee zijn aanvullend. Anders kom ik in een loyaliteitsconflict."

Niet iedereen deelt haar visie op de liefde. Sceptici vragen: 'Heb je niet genoeg aan je eigen man?' "Maar je hoeft toch ook niet genoeg te hebben aan één kind? Of aan een platonische vriendschap? Je hebt behoefte aan meer omdat het je leven verrijkt. Niet omdat het saai is, of omdat je iets tekort komt. Niet omdat ik bindingsangst heb, maar juist omdat ik verbinding zoek. Ik ben nieuwsgierig. Ik wil mensen echt leren kennen. Ik houd niet van oppervlakkigheid."

Ze is relatiecoach geworden. En behoort tot het handjevol therapeuten in Nederland dat zich heeft gespecialiseerd in polyamorie. "De meeste relatieherapeuten zeggen: 'Die derde moet eerst weg, voordat we kunnen praten, want je kunt niet coachen als de achterdeur open staat'. Maar dan ga je echt aan iets heel essentieels voorbij. Ik vraag door, tot de kern. Ik wil weten: waarom is er behoefte aan een derde? Als het iets is dat de basisrelatie schaadt, dan moet dat eerst gerepareerd."

Want, zegt ze, besef wel: "Je moet een heel stabiele relatie hebben als je dit wilt. Als je elkaar niet honderd procent vertrouwt, ga je elkaar controleren en verwijten maken en dat leidt tot enorme drama's."

Een groot hart laat zich niet verkleinen. "Ik heb veel te geven en veel te ontvangen en ik weet: liefde wordt groter naarmate je meer deelt. Elkaar de ruimte geven, dat is liefdevol. Dan heb je oog voor elkaar, voor hoe je werkelijk bent. Als ik thuiskom van mijn vriend, en mijn man vraagt: 'Hé liefje, heb je het leuk gehad?' Dan weet ik hoe ontzettend veel ik van hem houd."

Op 31 januari organiseert Benny Lobo een polyamoriecafé in het Platformtheater te Groningen. De avond begint om half acht. Meer informatie op www.groot-hartcoaching.nl

◀ Benny Lobo, polyamoriste.
Foto: Siese Veenstra